

hævdedet, at efter min Mening havde Staten gjort, hvad den burde, ved at bygge den nuværende Bro, hvis Vedligeholdelse paa Hvilser Aalborg—Hadsund-Jernbanen; og at Staten i hvert Fald havde gjort, hvad der kunde forlanges, naar den yderligere, som jeg i sin Tid foreslog, havde bevilget 25,000 Kr. til Sikring af det ene af Gennemløbene. Naar Egnen nu stiller større Fordringer til Ombygning af Broen, Fordringer, som løber op til særdeles mange Penge, har jeg ment det rigtigt, at disse Fordringer burde ledsages af Pengetilbud fra dem, der ønskede denne Foranstaltning gennemført, Dernæst har jeg i alt Fald ment, at Spørgsmaalet, naar det havde et saadant Omfang, maatte udskydes indtil videre, og deri er det ærede Medlem jo enig med mig.

Det ærede 6te Medlem for 9de Kreds (la Cour) rejste Spørgsmaalet, om man ikke kunde komme af med Jernbaneskyldloven. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at denne Lov ikke virker efter sin Hensigt, og at Resultatet af den i Virkeligheden er temmelig urimeligt. Naar jeg tænker paa de Vanskeligheder, som i sin Tid var forbundne med Lovens Tilvebringelse, har jeg ikke noget Haab om at kunne gennemføre en rationel Forbedring af Loven, saaledes at den kommer til at give et væsentligt Udbytte, medens jeg paa den anden Side heller ikke paa nogen Maade mener, at Betingelserne for Afskaffelsen af denne Lov er til Stede.

Sonne: Jeg ønsker at knytte nogle Bemærkninger til de Udtalelser, som den højtærede Landbrugsminister nys fremførte i Anledning af den omdebatterede Bevilling til Landbohøjskolens Undervisning.

Den højtærede Minister kan ikke se, at Spørgsmaalet om denne Bevilling er saa omfattende, som jeg vil gøre det til. Ja, omfattende eller ikke omfattende, det beror jo paa et Skøn. Jeg for mit Vedkommende finder unægtelig, at det er en omfattende Reform, der tilsigtes, og jeg begrundede det med at understrege, at praktisk taget vilde Reformen være ensbetydende med, at Landbohøjskolen fremtidig ikke vilde faa væsentligt at gøre med Uddannelsen af Landbrugspraktikere. Jeg mindede i denne Forbindelse om, at Landbohøjskoleloven er blevet til i 1856, den er af 8. Marts. I Aar har vi altsaa fejret Landbohøjskolens 60-aarige Bestaaen, men det forekommer mig, at det er en underlig Maade at fejre denne Bestaaen paa, at vi i Marts 1916 vedtager en Ordning, der praktisk taget stænger praktiske Landmænd ude fra

Tilegnelse af Kundskaber ved Landets højeste faglige Undervisningsanstalt. Jeg har ikke sagt, at Landbohøjskolen lukkes for Landbrugspraktikere, men jeg har sagt, at en saadan Ordning i alt væsentligt vilde være ensbetydende med, at de ikke vilde søge ind til dens Kursus, fordi de er uforholdsmæssig lange i Forhold til det, de som Praktikere har Brug for.

Ministeren erklærede, at det i det andet Ting havde været umuligt at faa at vide, hvorledes et Lovforslag som det, vi havde lyst efter, skulde affattes, og at det formentlig ogsaa vilde være umuligt at faa det at vide her. Jeg skal i den Anledning henvisse den højtærede Minister til at se Gengivelsen i Rigsdagstidenden af den Tale, jeg nylig holdt. Han vil der finde, hvilke Hovedmomenter et saadant Lovforslag efter min Opfattelse skulde indeholde. I øvrigt forekommer det mig, at vi gennem den Forhandling, der er ført, har faaet at vide i hvert Fald, hvorledes en Lovordning af dette Spørgsmaal ikke skal være. Jeg fæstede mig ved, at det ærede Medlem fra Søndervinge (Rasmus Hansen) under Forhandlingerne i det andet Ting erklærede, at Vilkaarene for, at han kunde stemme for den foreslaaede Bevilling, maatte være, at Ministeren ydede sin Tilslutning til 3 Forudsætninger, som man vilde opstille, nemlig at Studietidens Længde blev fastsat til 2²/₃ Aar, at der blev fastslaaet en for alle gældende Optagelsesprøve i Dansk, Regning og elementær Matematik, og endvidere, at der blev krævet en praktisk Fordannelse, overensstemmende med, hvad der var udtalt i Kommissionens Betænkning. Er dette ikke en lidt ejendommelig Form for Lovgivning paa Finansloven, at Ordføreren kræver Ministerens Tilslutning til forskellige Vilkaar, for at man vil stemme for Bevillingen. Naar Ministeren mener, at det vilde være vanskeligt at fremsætte et Lovforslag til Ordningen af denne Sag, tror jeg, at det i hvert Fald vil være overordentlig let at finde en Ordning, der er noget mere lovmæssig end den, der under Behandlingen af denne Sag har været fulgt, en, som i højere Grad stemmer med almindelig Lovgivnings Praksis.

Saa spurgte den højtærede Landbrugsminister mig, hvorfra jeg ved, at Landbrugspraktikere var imod den her foreslaaede Ordning. Ja, foreløbig ved jeg dog saa meget, at samtlige Landbrugspraktikere i Kommissionen var imod den, hvilket jeg allerede har tilladt mig at understrege. Og yderligere har jeg fra mange Sider indenfor Landbrugspraktikernes Kreds hørt erklære,